

1123 – 23. november

For i håpet er vi frelst. Rom 8: 24.

Vi er frelst, sier apostelen her. Dette er både for stor en trøst, og for stor hemmelighet til at vi uten videre kan tro det. Dette er noe bare den allmektige Guds ord, ja, hans ed og hans Ånd må fortelle oss. Og likevel kommer det ikke riktig inn i hjertene våre.

Men det er jo en guddommelig sannhet, det apostelen sier her; at vi allerede her på jorden er «frelst», vi som har Åndens førstegrøde. Vi er frelst. Selv om vi ikke her i livet verken kan se eller kjenne det.

Gr. tekstens ord for at vi «er frelst», betyr egentlig «reddet», «frelst», fridd ut fra fordømmelsen, og berget for himmelen. I dette begrepet ligger det ikke noe som henspeiler på våre følelser, vår opplevelse av frelsen. Det er noe som bare skal tros.

Derfor sier apostelen at det er «i håpet» vi er frelst. «Frelst», «reddet», er nettopp det ordet som har gitt Frelseren navn. Og i seg bærer dette ordet også bud om at vi har del i alt hans fullbrakte verk. At vi da altså nå eier syndenes forlatelse og Guds evige vennskap. At vi er Guds barn, innskrevet i hans bok i himmelen. At vi er kjent, elsket og ventet i himmelen. At vi står i et inderlig samfunn, forenet, med Gud. At vi har Den Hellige Ånd i hjertet, som opplyser, helliggjør og leder oss i sannheten til vi får lov å komme hjem.

Det er alt dette som i sannhet betyr å være frelst. Og dette er vi alt her og nå, sier apostelen. Verden tror vi først blir frelst når vi dør. Og i en viss betydning kan nok det også være rett. D. v. s. når vi tenker på at først da er det Guds barn virkelig får oppleve den endelige frelsen.

Men det teksten taler om her, er at disse allerede her i livet er «frelst». Det vil si allerede her i livet i Guds øyne er barn, arvinger og de rette eiere av alle himmelens skatter.

Abraham ble ikke Guds venn først gjennom sin død. Det var han allerede på forhånd, mens han bodde i telt her på jord. Men det samme Guds vennskap som han da eide, fulgte ham også i døden og evigheten.

Ingen blir Guds venn i det øyeblikk han dør, når sjelen skilles fra legemet. Nei, skal vi være Guds venn i evigheten, må vi først ha blitt det her. Den som her i livet ikke ved troen har Sønnen, «skal ikke se livet».

Men de som her i livet har Åndens førstegrøde, skal også en gang arve den fullkomne salighet i himmelen. De som har levd i samfunn med Kristus her, skal også være med ham i evigheten. Derfor er de også salige allerede her. Eller er ikke det menneske salig, som er Guds elskede barn, og kan tale med Gud som med sin far?

Er ikke det menneske salig, som Kristus omtaler slik: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, har evig liv og skal ikke komme til dom, men er gått over fra døden til livet»!

Er ikke de salige, som apostelen omtaler slik: «Dere er kommet til Sions berg og til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til en talløs skare av engler, til festforsamlingen og menigheten av de

førstefødte som er oppskrevet i himlene, til Gud, alles dommer, og til de fullendte rettferdiges ånder, til Jesus, mellommannen for den nye pakt, og til renselsens blod som taler bedre enn Abels blod». Er ikke de salige?

Og disse som apostelen kunne skrive dette til, levde ennå her på jorden. De bar ennå på dette syndens og dødens legeme. Og var fremdeles omgitt av alle slags åndelige fiender. De kjempet ennå med sitt forderv, også fram til forløsningen.

Likevel sier altså apostelen at de er kommet «til Sions berg og til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til en talløs skare av engler, til festforsamlingen og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, og til de fullendte rettferdiges ånder».

Apostelen ser her bare en eneste stor og salig menighet, hvor noen allerede er kommet inn i himmelen, «de fullendte rettferdiges ånder», og noen ennå er på jorden, og trenger «rennelsens blod».

Og akkurat slik er det da også de troende har det. Som Guds barn og venner er de, sammen med dem som allerede er nådd fram til himmelen, en eneste stor menighet. Akkurat som når vi på helligdager ser mange mennesker strømme inn i kirken. Noen er allerede kommet inn. Noen er akkurat nå i døren, mens andre ennå er utenfor. Likevel er de samtidig alle sammen bare en eneste stor forsamling.

Slik er det også med Guds barn. Vi som ennå er ute, på denne jord, tilhører like så sikkert de frelstes menighet, som de som allerede er nådd fram til himmelen, – selv om vi altså ennå ikke er kommet inn. Dette ligger også i teksten i dag, når det sies at vi allerede «er frelst», – men altså ennå: «i håpet».

Å, for en vidt gripende velsignelse det blir hvis vi har denne sannheten prentet dypt inn i hjertene våre: At vi allerede her i livet er frelst! Allerede her er Guds barn og arvinger, som nå bare går og venter på den salige forløsningen når vi får komme hjem!

Det er denne troens og håpets trøst som er selve styrken i hele vår kristendom.